

ECloga

300 FT

BÁBEL UTÁN

COBLET PACHINKA APRELIANDOU
ACUTYNEDE
JENIHOIO III KPA

2011. JANUÁR 20.

EÖTVÖS COLLEGIUM DIÁKÚJSÁG I./3.

TARTALOMJEGYZÉK

Bábel után

Markó Anita: Bábel után.....	3
Tóth Olivér István: Metakritika.....	4
Huszár Kristóf – Káplár Péter: Interjú Prószéky Gáborral.....	10
Szilvay Máté: Hordtunk-e téglát Bábelben?.....	26
Barta Tamás: Užupis.....	29
Variációk öt versszakra.....	32
Markó Anita: Nyelvjárások az óvodában.....	35
Mokos Judit: Modern Bábel.....	43

Folytassa, Collega!

Paksa Rudolf: Méltónak lenni a nagy elődökhöz.....	45
Lócsi Levente: Collegiumi népdalkincs – Éliás próféta.....	47

Szakbarbár

Patkó Levente: Hova tovább, Új-Zéland?.....	52
Kovács Györgyi: Mit tudunk Ilosvai Toldijáról?.....	54

Tablókép

Barta Tamás: Irodalom? Történelem?.....	64
---	----

Asztalfiók

Barta Tamás: Kutyaszorító.....	69
Kapelner Zsolt: Törődés.....	70
Körtesi Márton: Golgota.....	70
Sándor Júlia: Budapest.....	71
Tóth Olivér István: Végjáték.....	72

Stáblista és vasfüggöny

Markó Anita: Csókolom, inepció van?.....	75
Körtesi Márton: Fél adag, extra köret.....	76

Kult-treff

Sándor Júlia: Őszi álom.....	78
Őze Eszter: Fernando Botero a Szépművészetiben.....	81
Markó Anita: Csókafészek.....	83
Kovács Györgyi: Alexander Dumas <i>Monte Christo grófja</i>	84

TARTALOMJEGYZÉK

Vitriol és macskakő

Tóth Olivér István: De re – a dologról.....86

Magyar Levente: Vörösiszap-katasztrófa.....89

Idegen tollak

Rácz Kata: 3 x 11 + 6 ord i fotnote.....93

Ruppert Viktor: Devolution in Britain.....94

IMPRESSZUM

EClog_a 2010. november
3. szám

Kiadja az Eötvös Collegium
Diákbizottsága
Főszerkesztő: Markó Anita

Szerkesztők: Vasil Minchev,
Barta Tamás, Körtesi Márton,
Kovács Györgyi, Machó Zsófia,
Markó Anita, Sándor Júlia,
Szilvay Máté, Tóth Olivér István

Design: Tóth Olivér István
Tördelés: Machó Zsófia

Szerkesztőség: 1118 Budapest,
Ménesi út 11-13.
ecloga.ec@gmail.com
<http://eir.eotvoscollegium.hu>

A borítón Vlagyimir
Jevgrafovics Tatlin
*III. Internacionálé emlékmű
terve látható*

Sándor Júlia: Budapest

Mint ahogy kisgyermek az édesanyát
a nappalból az éjbe plüssel menti át,
úgy őrzöm én múltó arcomon
az életet egy puha takarón.
És hogy tudjam, hogy nem csak álmodom,
a ráncokat az arcomba rajzolom
követve a gyűrődések mintázatát.
Takaróm a város, benne minden utca,
tér, macskakő, épület, fal a dunyha
ránca, magamra húzom éjszakára
s beiszom; enyém az egész horizon
s reggelre a Haris köz és a Petőfi utca
mosolygó számát körbefutja.
Így öregszem éjszaka, míg írom át a várost.
S eközben túl a Csendes-óceánon káros
UVB sugárzás róná végenincs útját
fedetlen arcom ózonmentes légkörén át
de mégse tudná átadni a valót a rég elmúltba,
mert fényben magát csak körbefutja
minden sugár, minden szikra. Itt a Dunát
ölelem át álmaimba az Erzsébet-hídnál,
a víz lefolyik arcomon,
és minden harmatos hajnalon
volt életet sirat, új életre vár.

STÁBLISTA ÉS VASFÜGGÖNY

ez a film főszála (márpedig mindenki számára egészen egyértelmű, hogy itt nem az álomszabotázásra, hanem a főhős lelki vívódásaira kell figyelni), miközben a film kilencven százalékat akció, rohangászás és lenyűgöző látványosságok teszik ki, egy kissé felelőtlen döntés a rendező részéről. Túlságosan kevés az expozíció és a kidolgozás ahhoz, hogy igazán megtudja pengetni a film azokat az érzelmi húrokat, amiket megpengetni szándékozna.

Igazán nincs semmi különösebb problémám a filmmel, élveztem minden percét, és végre megmozgatta az agyam; a képi világtól pedig hanyatt dobtam magam. Minden része ínycség volt számomra, csak összességében hagyott kívánnivalót maga után. A szakácsnak minden elismerésem, a kiszolgálás is hiánytalan volt; csak hát sok volt a köret, kevés volt a hús, és hiába különösen finom a köret, ha egyszer nem laktam jól.

Sándor Júlia: Őszi álom

– Jon Fosse darabja a Bárka színpadán –

Az őszi a nyár télbe fordulása. Az őszi a hanyatlás. Ősz minden évben van. Őszülnek az emberek. Születnek, szülnék, ősziülnek. Egy őszi van minden életben. Egy hosszan kitartott őszi (*zsong jajong busong*), ami a húr megfeszítésétől elpattanásáig tart. Jon Fosse *Őszi álom* című drámája egy temetőben játszódik. Jon Fosse *Őszi álom* című drámája több mint fél évtizeden át egy temetőben játszódik. A temetőben mindig őszi van. Mindig ugyanaz az őszi van.

Belépünk a nézőtérre. Falhánccsal borított, elágazó ösvény vezet a termen át egy lépcsőig, ami egy emelvényre visz tovább. Az ösvény által három részre szabdaltnézőtéren három csoportban fehér vászonnal borított forgószékek. Az emelvényen nagy fehér pad. A falak mentén egyszerű, fehér oszlopok. Az emelvény hátterében ugyanilyen fehér oszlopok határolnak körül egy ravatalozót. Az oszlopok tövében régi televíziók. A nézők háta mögött egy darabon csempezett falfelület, fehér ez is, bal oldalt postaládák a falon.

SÁNDOR JÚLIA: ŐSZI ÁLOM...

A forgószékekre ülünk. Az őszi temető csendjében mi leszünk a fehér sírok halottjai.

Egy férfi ül a temetőben. *Lehet, hogy gyászolok,* mondja a megjelenő nőnek, de főleg csak ott van. Neve nincs. Nevei csak a halottaknak vannak, lehet olvasgatni a sírköveken, azért vannak, mi másért, mondják. Egy ilyen helyen okvetlenül csak lenni lehet vagy éppen nem lenni, itt mindig ősz van, idő – nem létezik. Ide költöznek azok, akiknek a régi házak többé nem otthonaik. De az is lehet, hogy rögtön itt kezdődik minden, hogy valamilyen halottnak tényleg

„talán a temetőben

Sötét éjjel

épp ilyen temetőben

csinálták fel az anyját”

ahogy a férfi mondja. És nem járunk messze attól a Beckettől, akinél *„az asszonyok a sír fölött születnek, lovaglóülésben”*.

A huszonegyedik századi Beckettként is emlegetett kortárs norvég szerző a drámában nem központos. Nem kérdez, nem válaszol, csak mond, ismételi, és hallgat. *Ne menj,* mondja a férfi a nőnek, aki az ősz közben a felesége lesz, *gyere vissza,* mondja az

anya a férfinak, aki feleséget és gyereket hátrahagyva az ősz közben feleségül vesz egy másik nőt, *azt mondta hogy jön,* mondja az apa a férfiről, hogy jön a férfi a nagymama temetésére, pedig még csak most ment el a nővel, Gry és Gaute, az első feleség meg a gyerek is jönnek, mondja az anya, *miértünk korán ide,* mondják a szülők, és ülnek-állnak feketében egy nagy műkoszorúval. Az sem hervad el soha.

De aztán későn lesz. A temetőben még mindig ősz van, de nem él már se az apa, se a gyerek, se a férfi. Minden olyan hirtelen történt. Nyolc hirtelen év alatt. A férfi, amikor apját vesztette el, nem volt a fia; amikor fiát, nem volt az apja. Aztán meghalt. Csak a nők maradtak: az anya, meg az első és a második feleség. Az anya nem anya, mert a fia ottahagyta, az első feleség nem anya, mert a fia meghalt, a második feleség nem anya, mert soha nem is volt az. Három nő találkozik, és indul el, mert *itt az idő.* A darab során sokadjára és utoljára.

A Bárka előadása Szabó Máté rendezésében érdekesen jeleníti meg a felszíni

STÁBLISTA ÉS VASFÜGGÖNY

cselekményháló alatt meg- JON FOSSE: ŐSZI ÁLOM
búvó viszonyrendszereket.

Hanglejtést kapnak az egy- Fordította: Domsa Zsófi
más után írt szavak, mozdu-

latokká válnak a szerzői inst- Férfi: Kardos Róbert

rukciók, halk lesz és hangos, Nő: Varga Anikó

tétova és hirtelen, de főként Anya: Varjú Olga

tétova minden. Élni kezd a Apa: Gados Béla

darab a sírok között, az avar- Gry: Moldvai Kiss Andrea m.v.
ban, nem túlzóan és nem ke-

véssé, pont amennyire kell. Díszlet/jelmez: Daróczi Sándor

82 A színészek is pontosan tart- Rendező: Szabó Máté

ják meg a túl sok és a túl
kevés közötti egyensúlyt,
minden kis mozdulat, lépés,
nemlépés fontos, kell, és jó.
Szabó Máté egyetlen helyen
nyúl csak félre, egyetlen he-
lyen lesz sok: a terem két
oldalán álló tévékészülékek
az általuk vetített különbö-
ző képekkel és képsorokkal
a forgószékek által nyújtott
helyzeti előnyök dacára meg-
osztják a közönség figyelmét.

Nem baj, mondom magam-
ban, annyi minden mellett
megyünk el az életben; ha
valami jó, akkor nyolc darab
tévé igazán nem számít.